

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 3541/2025
12.03.2026. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранислава Босиљковића, председника већа, Јасмине Симовић, Радославе Мађаров, Весне Субић и Ирене Вуковић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Верослав Гарић адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Министарство унутрашњих послова, Одред жандармерије Краљево, коју заступа Државно правобранилаштво, Одељење у Краљеву, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 2142/24 од 21.03.2025. године, у седници одржаној 12.03.2026. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 2142/24 од 21.03.2025. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 2142/24 од 21.03.2025. године.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 2142/24 од 21.03.2025. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђена пресуда Основног суда у Краљеву П1 461/20 од 30.05.2024. године, којом је одбијен тужбени захтев да се обавезе тужена да тужиоцу на име неисплаћеног додатка на плату исплати за прековремени рад дужи од 8 сати износ од 121.657,32 динара, за период од јуна 2017. године до новембра 2018. године укупан износ од 31.480,46 динара у појединачним месечним износима, ближе наведеним у изреци првостепене пресуде, са законском затезном каматом од доспелости сваког износа до исплате и за прековремени рад дужи од 12 сати за април и новембар 2018. године укупан износ од 1.393,86 динара и то за април 228,72 динара са законском затезном каматом од 01.06.2018. године до исплате и за новембар 2018. године 1.165,13 динара са законском затезном каматом од 01.01.2019. године до исплате и обавезан тужилац да туженој накнади трошкове парничног поступка од 6.000,00 динара. Ставом другим изреке, одбијен је захтев тужиоца за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права, позивајући се на одредбу члана 404. Закона о парничном поступку.

Одредбом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку - ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11...10/23), прописано је да се посебна ревизија може изјавити због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако је по оцени Врховног суда потребно размотрити правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и када је потребно ново тумачење права.

Побијаном пресудом тужиоцу, запосленом код тужене у Одреду жандармерије, није признато право на исплату по основу прековремених сати рада, код утврђеног да је на основу члана 158. Закона о полицији („Службени гласник РС“ бр. 6/16, 24/18 и 87/18) тужена у спорном периоду донела и објавила на огласној табли одлуке о прерасподели радног времена за запослене у жандармерији, из разлога обезбеђења континуираног процеса рада и благовременог извршења уговорених обавеза у стриктно утврђеним роковима. По оцени судова за извршену прераспodelу радног времена довољна је одлука која је имала општи карактер и тужена није била у обавези да доноси за сваког запосленог појединачно решење, а на основу налаза и мишљења вештака је утврђено да је тужена у спорном периоду тужиоцу исплатила плату за 197 сати више од укупног броја остварених сати рада. Побијана пресуда је заснована је на примени релевантних одредби материјалног права на утврђено чињенично стање у конкретном предмету. Указивање у ревизији на различиту судску праксу у истоветним ситуацијама не указује нужно на другачији правни став, јер правилна примена права у споровима са захтевом као у конкретном случају, зависи од утврђеног чињеничног стања. Из наведених разлога, Врховни суд је нашао да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној на основу члана 404. ЗПП, јер не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као ни потреба уједначавања судске праксе или новог тумачење права, па је на основу одредбе члана 404. став 2. ЗПП одлучено као у ставу првом изреке.

Испитујућу дозвољеност ревизије као редовне у смислу члана 410 став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је оценио да ревизија тужиоца није дозвољена.

У парницама у којима је предмет новчано потраживање из радног односа за дозвољеност ревизије меродаван је општи режим Закона о парничном поступку.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијеног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба ради накнаде штете је поднета 29.06.2020. године, а вредност предмета спора износи 32.874,32 динара.

Имајући у виду да се у конкретном случају ради о имовинскоправном спору који се односи на новчано потраживање у коме вредност предмета спора не прелази динарску противвредност 40.000 евра, Врховни суд је оценио да је ревизија тужиоца недозвољена.

Из изнетих разлога, на основу члана 413. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Бранислав Босиљковић, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић